

samarbejde mellem den lægelige og den tekniske sagskundskab, dels en adgang til at gribe ind straks ved den unges antagelse til vedkommende arbejde, enten således at han helt undgår at blive beskæftiget ved arbejde, som efter det foreliggende vil være skadeligt for ham, eller at der i hvert fald gennemføres sådanne foranstaltninger, at den risiko, han udsættes for, nedsættes så meget som muligt.

Den i § 43 foreslåede ordning er udarbejdet i overensstemmelse med foranstående synspunkter og med henblik på, at Danmark skal kunne tiltræde de i de indledende bemærkninger omtalte Montrealkonventioner af 1946 om lægeundersøgelse af børn og unge mennesker med henblik på deres egnethed til beskæftigelse henholdsvis i industrien og i ikke-industrielle erhverv. Ordningen går ud på følgende:

Til stk. 1. Senest 4 uger efter, at en arbejdsgiver har antaget en person under 18 år til arbejde, skal han foranledige ham lægeundersøgt, med mindre den pågældende møder med en lægeattest, der ikke er over $\frac{1}{2}$ år gammel, og som vedrører arbejde af lignende art. Arbejdsgiveren skal på en særlig blanket nøje gøre rede for, til hvilket arbejde den unge er tænkt anvendt. I lægeattesten bør det oplyses, hvorvidt den undersøgte lider af epilepsi, kramper, svimmelhedsanfald eller andre lidelser, som kan have indflydelse på hans egnethed til at udføre vedkommende arbejde. Såfremt lægen ikke anser den undersøgte for egnet til arbejde, bør han anføre en nærmere begrundelse herfor. Lægen sender attesten til den overingeniør ved arbejdstilsynet, inden for hvis område vedkommende virksomhed er beliggende. For så vidt lægeattestens oplysninger om den unge arbejders helbredstilstand gør hans anvendelse til det arbejde, hvortil han er antaget, utilrådelig, eller nødvendiggør, at der træffes særlige foranstaltninger til værn for ham — således begrænsning af arbejdstid, særlige beskyttelsesforanstaltninger eller andet — skal overingeniøren omgående meddele dette til såvel den unge arbejder og eventuelt tillige til hans forældre eller værge som til arbejdsgiveren og i fornødent omfang træffe aftale med denne om iværksættelsen af ovennævnte foranstaltninger. Skønner overingeniøren det påkrævet, kan han nedlægge helt eller delvis forbud mod, at den unge anvendes i virksomheden. Anser han det efter lægeattestens indhold for tvivlsomt, om den unge bør anvendes til pågældende arbejde, skal han forelægge spørgsmålet for et udvalg, i hvilket såvel lægelig som teknisk sagskundskab er repræsenteret, jfr.

paragraffens stk. 4, og som derfor må anses for kompetent til at træffe afgørelse i spørgsmålet. Det samme skal han gøre, hvis lægen klart har angivet, om den pågældende må anses for anvendelig eller ikke, og han ikke mener at kunne tiltræde lægens skøn. Udvalget indhenter en erklæring fra vedkommende arbejdslæge, jfr. § 50, stk. 3. Når et arbejdsforhold er kommet til veje ved invalideforsikringsrettens medvirken, gælder de her nævnte bestemmelser dog ikke. Hvis en overingeniør finder, at et sådant arbejdsforhold ikke er tilrådeligt, skal han henlede invalideforsikringsrettens opmærksomhed herpå. Såfremt retten ikke er enig med overingeniøren, skal sagen forelægges for det i stk. 4 nævnte udvalg, der træffer endelig afgørelse.

Det sagkyndige udvalg har i sin tid overvejet, om den almindelige lægeundersøgelse burde kræves foretaget af særlige læger — som f. eks. de til arbejdstilsynet knyttede læger — der i højere grad end de praktiserende læger må antages at eje betingelserne for at vurdere, hvorvidt den unges udvikling og helbredstilstand vil tillade hans anvendelse til vedkommende arbejde. En sådan ordning ville i mange tilfælde gøre det vanskeligt eller umuligt at få lægeundersøgelsen foretaget inden for 4 uger efter antagelsen. Hertil kommer, at det i mange tilfælde kan være tvivlsomt, om en lægeundersøgelse foretaget af en fremmed læge, vil kunne få samme værdi som en undersøgelse, der foretages af en praktiserende læge, der ofte vil have kendt den unge og fulgt hans udvikling igennem årene. Der stilles derfor ikke forslag om, at kun visse særlige læger skal kunne foretage undersøgelserne. Den særlige indsigt, som arbejdstilsynets læger igennem årene erhverver sig med hensyn til de krav, som de forskellige fag og arbejdsprocesser stiller til deres udøvere, bør derimod nyttiggøres i det forannævnte fællesudvalg og vil her være af stor værdi ved afgørelse af de tvivlsomme sager, som forelægges udvalget.

Til stk. 2. Det foreslås — i overensstemmelse med reglerne i de nævnte konventioner af 1946 — at kræve ny lægeundersøgelse mindst en gang om året indtil det fyldte 18 år.

Til stk. 3. Efter denne bestemmelse kan socialministeren efter forhandling med direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet træffe bestemmelse om lægeundersøgelse af personer under 18 år *forinden* påbegyndelsen af arbejde i enkelte fag, samt om, at de under deres beskæftigelse skal underkastes lægeundersøgelse hyppigere end